

Otevřený dopis

Náboženská společnost svědkové Jehovovi

Bezmála 20 let jsem byl svědkem Jehovovým

Prvopočáteční poznávání pravdy – biblické studium – pro mne bylo tím nejkrásnějším obdobím mého života. Poznání Boha a Ježíše Krista dodnes považuji za to nejcennější, co mám.

Krátce po křtu, který je spojen se vstupem do organizace svědků Jehovových, jsem se začal potýkat s některými nepsanými pravidly. Byl na mne vyvíjen nemalý tlak, abych přestal nosit plnovous, byť řádně zastřížený, abych začal nosit oblek a kravatu, protože jediné toto oblečení je před Bohem vhodné, a mnoho dalších pro mne nepochopitelných a nepodstatných příkazů.

Když jsem chtěl pro vyžadování těchto pravidel biblické vysvětlení, nenašel se buď žádný biblický argument, nebo to byly texty, které mluvily všeobecně – jako např. 1. Ti 2:8–10, a které nechávají dostatečný prostor pro různorodost názoru na danou věc a nevytvářejí žádná striktní pravidla.

Byly to zdánlivé maličkosti, ale tady jsem se prvně setkal s tím, že organizační pokyny jsou nadřazeny těm biblickým. Když jsem se odmítal oholit a dále chodil skromně oblečený, jak křesťany nabádá Bible (1. Kor 4:11, Jakub 2:1-4, Mat 11:7,8) dostalo se mi mnoha organizačních omezení. Nemohl jsem vykonávat pořadatelskou službu, ale mohl jsem obsluhovat zvukovou aparaturu, nemohl jsem nosit mikrofony, ale mohl jsem mít přednášky, nemohl jsem na sjezdech hlídat schránky na peněžní dary, ale mohl jsem v noci hlídat stadion, nemohl jsem vítat příchozí do sálu, ale mohl jsem chodit do služby... Vůbec jsem logice těchto zákazů nerozuměl, ale s pokorou jsem vykonával alespoň to, co mi bylo dovoleno.

Co mě však trápilo mnohem více, bylo to, že při přednáškách, proslovech, ale i ve Strážné věži byly pro podporu tvrzení zneužívány biblické verše, které v kontextu s daným tématem nijak nesouvisely nebo byla použita pouze polovina verše, protože ta druhá se pro danou argumentaci nehodila. Když jsem bratry upozorňoval, že takové zacházení s biblickými verši není správné, často odpovídali, že se jim tento verš jednoduše hodil na podporu myšlenky, a že se mám podřizovat věrnému a rozváznému otroku.

Ze shromáždění jsem pak jezdil s velmi zatíženým svědomím, jestli jsem opravdu v Boží organizaci.

Službu pro Boží království jsem měl vždy na prvním místě, ale zase „pouze“ z toho biblického hlediska, jak to vyučoval Ježíš Kristus, v celém jejím spektru, a ne, jak to vyžaduje organizace. Protože jsem v kazatelské službě nedosahoval požadovaného průměru hodin (a to prý o hodiny nejde, jak se stále tvrdí), byl jsem jako služební pomocník odvolán. To, že jsem v té době svůj volný čas věnoval stavbě sálu Království, vybavování a sestavování sborové knihovny a jejího archivu, že jsem trávil mnoho hodin zajišťováním literatury a časopisů pro sbor, že jsem se snažil být vnímavý k potřebám bratrů a sester, kteří potřebovali mou pomoc, se v naší organizaci do křesťanské služby nepočítá. Byl jsem proto označen jako nepříkladný. Moje svědomí před Bohem ale zůstávalo v tomto ohledu čisté a službu pro království dále neomezují pouze na kazatelskou službu, ale vidím ji v péči a starostlivosti o své bližní. To pokládám za nejdůležitější rys křesťanství a zároveň jako součást mocného svědectví pro lidi ze světa, kteří naše chování bedlivě sledují. Tato služba v sobě zahrnuje vše, aniž by se nějaká její část vyvyšovala nad druhou. Psát si za službu nějaké hodiny je pro mne nepochopitelné – je to přece přirozený způsob života a projev víry (ať skutkem či slovem) každého křesťana.

Několik bratrů starších při našich rozhovorech připustilo, že díky tomu, aby zvládli organizaci upřednostňovanou kazatelskou službu a dosáhli patřičného počtu hodin, (i když o hodiny nejde?!?), nezvládají pastýřské návštěvy, důkladnou přípravu svých proslovů, ale ani potřeby svých rodin, tak jak by si přáli. Je to ostatně vidět na jejich pastýřské práci (jeden starší našeho sboru dokonce řekl, že se ve sboru musí postarat každý sám o sebe), je to vidět i na úrovni programů a duchovním sycení sboru. Kam se poděla Ježíšova slova o těle, které se skládá z údů, jež mají každý svoji úlohu a tu mají plnit. Kdo má dar vyučovat, ať se věnuje vyučování, kdo má dar kázat, ať káže atd. Vnímat a rozvíjet dary Božího ducha by mělo být směrodatné pro určení druhu naší služby Bohu ku prospěchu ostatních lidí.

Pro mé rozhodnutí, že Bible pro mne zůstane tou jedinou autoritou, jsem byl postupně za tyto své postoje v organizaci vytlačován na okraj společnosti. Někteří ve mně viděli dokonce odpadlíka, což

mi dávali patřičně najevo. Patřili k nim ti „horliví a čistí“, kteří dělali přesně to, co jim organizace řekla, a nepřemýšleli nad tím, zda je to v souladu s Božím slovem či nikoli, a ani nad důsledky takového jednání.

Pochopil jsem, že poukazovat na chyby a nejasnosti se nesmí a že organizace přesně takové postoje vyžaduje, a tak není divu, že se ve své historii, za podpory věrných členů, dopustila v Božím jménu mnoha fatálních omylů, kdy ublížila mnoha upřímným lidem, kdy do světa rozšířila falešná data konce tohoto světa, ať už to byl rok 1914 nebo 1925, kdy miliony tehdy žijících neměly nikdy zemřít, nebo proroctví o roce 1975 a mnoho dalších jako např. výpočet délky a určování totožnosti „generace“ z Ježíšova proroctví. Vždy, když se výpočty ukázaly jako falešné, organizace okamžitě přišla s novým vysvětlením a to se opakuje stále dokola. Přitom vědomě a neustále přehlíží Ježíšova slova:

Skutky Apoštolů 1:7 *Řekl jim: Nepatří vám, abyste získali poznání o časech nebo obdobích, která Otec vložil do své vlastní pravomoci.*

Překračováním této jasné Ježíšovi výstrahy jsme se tak dopustili omylů, které zostuzují před celým světem Boží jméno, ve kterém tato proroctví zaznívají jako Boží pravdy. Pro lidi ze světa jsme tak z Boha udělali lháře, kterému se nedá věřit. Když jsme již více jak pětkrát ohlásili v Božím jménu konec světa, kdo bude slyšet na Boží pravou výstrahu, až nastane skutečný konec? Lidé to kvůli nám budou brát jako další planý poplach.

5. Mojžíšova 18:20 *Avšak prorok, který se opováží mluvit v mém jménu slovo, jež jsem mu nepřikázal mluvit, nebo který mluví ve jménu jiných bohů, ten prorok zemře. 21 A v případě, že by sis řekl v srdci: Jak poznáme slovo, které Jehova nemluvil? 22 když prorok mluví ve jménu Jehovy a slovo nenastane ani se neuskuteční, je to slovo, které Jehova nemluvil. Prorok je mluvil s opovážlivostí. Nezalekneš se ho.*

Podle tohoto biblického verše je ten, kdo falešně prorokuje v Božím jménu odsouzen k smrti. Věrný a rozvážný otrok však tuto vinu obratně hodil na ubohé zvěstovatele, kteří si podle něho špatně vyložili jeho slova. Jak ale mají zvěstovatelé rozumět slovům, která vycházejí v knihách a časopisech Společnosti, když se píše např. toto:

Z knihy „Miliony dnes žijících“ r. 1920, česky r. 1922, Rutherford

V roce 1925 končí velký předobraz a počíná období nové, které nastiňoval. Čeho měli bychom v tomto období očekávat? V celém předobrazu bylo nastíněno znovuzbudování světa. V období novém musí se tudíž vše vyplnit. Lidstvo zpět k životu přivést bude zde hlavní součástí Božské činnosti. Jak však písmo sv. píše o jistotě z mrtvých vstání Abrahama, Izáka a Jakuba a jiných věrných starého zákona, tak můžeme být jisti že tito opravdu k životu se vrátí a se vši jistotou můžeme být v roce 1925 svědky jejich návratu z objetí smrti k životu a dokonalosti, na základě čeho budou určeni k viditelným, zákonitým zástupcům nových řádů na světě.“ (MZ)

Strážná věž z 15. srpna 1968, angl.

Jedno je absolutně jisté. Biblická chronologie, která se potvrzuje naplněným biblickým proroctvím, ukazuje, že šest tisíc let lidské existence bude brzy u konce, ano, během této generace! (Mat. 24:34) Proto není čas na lhůstevnost a sebeuspokojení. Není vhodná doba pohrávat si s Ježíšovými slovy, že "o tom dni a hodině neví nikdo, ani nebeští andělé, ani Syn, ale pouze Otec". (Mat. 24:36) Naopak, měli bychom si stále horlivě uvědomovat, že konec tohoto systému věcí se rychle přibližuje svému násilnému konci. Neklamte se, stačí, že Otec sám zná obojí – "den i hodinu"!

Jinými slovy se zde „věrný a rozvážný otrok stává Otcem, který zná den a hodinu, který říká, že již není vhodná doba brát Ježíšova slova vážně, ale naopak bychom měli mít poznání o časech konce.

Z „věrného a rozvážného otroka“ se tu stává panovačný vládce. Podobných článků od Společnosti vyšla celá řada.

Bratrům a sestřím, kterým se nelíbilo, co se děje, a kteří poukazovali na nesprávnost takového jednání (Sk 1:7, Mat 24:36, 1Ja 4:1), bylo oznámeno vyloučení a byli označeni (v rozporu s Bibli) za antikrista a ostatním je pod pohrůzkou vyloučení bráněno se s nimi stýkat.

Smutné je, že ze strany organizace není vidět žádný projev lítosti nad křivdami, kterých se dopustila. I po těchto omylech se dále prohlašuje za jedinou Boží autoritu na tomto světě, s právem rozhodovat, soudit a vysvětlovat biblické pravdy. Jak ale může člověk bezmezně důvěřovat skupině lidí ve vedoucím sboru, jejichž předpovědi se ani jednou nesplnily? Oni se však pevně usadili v Božím chrámu jako jeho jediný mluvčí.

I toto však Bible předpověděla:

2 Tesalonickým 2:3 Žádným způsobem se nedejte od nikoho oklamat, protože nenastane, dokud nedojde ke vzpouře proti Bohu a neobjeví se člověk nepravosti, Syn zatracení. 4 Ten se postaví na odpor a povýší se nade všechno, co má jméno Boží nebo čemu se vzdává božská pocta. Dokonce usedne v chrámu Božím a bude se vydávat za Boha.

Slova tohoto textu jsem plně pochopil z příběhu jednoho mladého člověka. Od školky svými postoji a chováním nebojácně svědčil o svém Bohu. Když v dospělosti uspořádal svůj život dle biblických měřítek, zasvětil svůj život Bohu a chtěl se nechat pokřtít, starší našeho sboru ho pod tíhou organizačních předpisů a pravidel odmítli. Nezaslouženou laskavost Jehovy Boha si podle organizace musíme nejprve zasloužit především dostatečným počtem hodin ve službě – nestačí jen 3 nebo 4. (Stále ještě o hodiny nejde?)

Římanům 11:6 Jestliže je to z nezasloužené laskavosti, pak to již není díky skutkům; jinak se již nezasloužená laskavost neprokazuje být nezaslouženou laskavostí.

2. Korint'anům 9:6–7 Pokud však jde o toto, ten, kdo seje skrovně, také skrovně sklídí; a ten, kdo seje štedře, také štedře sklídí. 7 Ať každý jedná, právě jak se rozhodl ve svém srdci, ne s nechtí nebo z donucení, neboť Bůh miluje radostného dárce.

Bible sama pro zasvěcení se Bohu a křest žádná pravidla neurčuje. Lidé, kteří uvěřili, byli okamžitě, bez okolků pokřtění a pak dále rostli ve víře. Evangelista Pavel byl pokřtěn v době, kdy ještě neměl zaschlou krev na svých rukou od pronásledovaných křesťanů. Podle předpisů organizace svědků Jehovových by takový člověk vlastně neměl být vůbec pokřtěn – určitě ne tak brzy – možná za půl roku, za rok – to by musela organizace posoudit. V soudném dnu bych nechtěl být v kůži těchto soudců, kteří sami podle svých vlastních pravidel určují, koho Bohu pokřtí a koho ne.

Po letech zkoumání organizačních řádů, pravidel a praktik jsem zjistil, že naše organizace vědomě zneužívá biblické verše pro podporu svých nebiblických tvrzení, že v Božím jménu ohlašuje nepravdivá proroctví, odmítá pokřtít lidi, které Bůh k sobě přivádí, a že pro ni není až tak důležité to, jaký vztah má člověk k Bohu a Ježíši Kristu ale především to, jak velký a oddaný vztah má k organizaci samotné. Mohu to doložit tím, že v době, kdy jsem přestal chodit na shromáždění, mě navštěvovali bratři starší, kteří se nezajímali ani tak o můj vztah k Bohu a Ježíši, ale o můj postoj k organizaci a jejím předpisům. Organizace se pro svědky Jehovovy, aniž by si to uvědomovali, stává Bohem, kterého uctívají. Takové prostředí pokládám pro svůj vztah s pravým Bohem a Ježíšem Kristem za velmi nezdravé a už dále nemohu v takové organizaci setrvávat. Toto její jednání zatěžuje mé svědomí natolik, že mám potřebu veřejně vyjádřit svůj nesouhlas s jejími postoji a jednáním. Žádám tedy, aby mé jméno nebylo s touto organizací již dále spojováno, a aby bylo vymazáno z její evidence.

Jiří Tvrdoň, sbor Praha Zbraslav

V Jílovišti dne 11. 8. 2011

Prosím o potvrzení přijetí tohoto dopisu a o potvrzení vymazání mého jména z veškeré evidence NSSJ.

Děkuji.